

Daniel Kitabı - Seksen Sekiz Numara

Sahte Son Yağmurun Maskesini Düşürmek: 11 Eylül 2001'den Başlayan Peygamberî Yolculuk

Jeff Pippenger
2024-02-21

Meleğin indiğinde başlayan sınaama süreci, meleğin elindeki kitabı alıp yemeyi seçip seçmeme sınavıyla temsil edilir. Mesajı yemeyi seçenler daha sonra bir hayal kırıklığına uğramaya yazgılıydı; yemeyi reddeden grup ise geride bırakıldı. Yenmesi gereken küçük kitap, ya 1798'de ya da 1989'da "sonun zamanı"nda ilk kez mühürü açılmış olan mesajın "bilginin artması"nı temsil ediyordu ve daha sonra, artmış bilginin ışığı altında o sırada yaşayan kuşağı sorumlu tutacak bir mesaja resmileştirildi. Her iki tarihte de, İslam kehaneti yerine geldiğinde, meleğin elindeki, yenmesi gereken mesaj ya kabul edildi ya da reddedildi. Kitabın temsil ettiği mesaj reddedilirse, bunu yapanlar ve hâlâ Tanrı'nın seçilmişleri oldukları iddiasını sürdürmeye çalışanlar, sahte bir geç yağmur mesajı üretmeye zorlanır.

11 Eylül 2001'de Adventizmin kuşaklarının geçmişteki isyanları yeniden birer sınaama konusu haline getirildi. Habakkuk'un ikinci bölümü, orada temsil edilen peygamberlik tarihinde ortaya çıkan bir tartışmayı tanımlar; bu, on kız benzetmesine paralel bir peygamberlik çizgisidir. On kız benzetmesinin tarihindeki nöbetçi, ne karşılık vereceğini sorduğunda, ona "görümü yaz ve levhalar üzerine açıkça yaz" buyruğu verildi. Millerci tarihin nöbetçileri 1843 tablosunu 1842'de hazırladılar ve onun hazırlanması bir işaret taşı oldu. Sonunda konuşacak olan, levhalar üzerine açıkça yazılmış Habakkuk'un ikinci bölümündeki "görü"ydü.

11 Eylül 2001'den kısa bir süre sonra, üçüncü bela bağlamında İslam'ın etkinliğini tanıyanlar, Yeremya'nın "eski yolları"na dönmeye ve onlarda yürümeye yönlendirildi. Bu "eski yollar", Vahiy 8:13'teki üç belanın İslam'ın peygamberlikteki rolünü temsil ettiğini gösteriyordu. Bunun hemen ardından Future for America, Milleritlerin paralel tarihindeki tam olarak aynı noktada, Habakkuk'un ikinci bölümündeki iki çizelgeyi yeniden üretmeye başladı; iki çizelge, 1842'de 1843 çizelgesinin hazırlanmasıyla temsil edilmiş olan bir işaret taşı olarak ortaya konuldu.

Mayıs 1842'de, Boston, [Massachusetts]'ta bir Genel Konferans toplandı. Bu toplantının açılışında, Haverhill'den Kardeşler Charles Fitch ve Apollos Hale, bez üzerine, gerçekleştirmelerini gösteren kehanet sayılarıyla birlikte resmettikleri Daniel ve Yuhanna'nın peygamberliklerini sundular. Kardeş Fitch, Konferansın huzurunda çizelgesinden açıklama yaparken şöyle dedi: Bu peygamberlikleri incelerken, burada sunulana benzer bir şeyi ortaya koyabilirsem konuyu sadeleştireceğini ve bir dinleyici topluluğuna sunmamı kolaylaştıracağını düşünmüştüm. Yolumuza daha fazla ışık düşmüştü. Bu kardeşler, Rab'bin 2.468 yıl önce Habakkuk'a görümünde gösterdiği şeyi yapıyorlardı: 'Görümü yaz ve onu levhalar üzerine açıkça yaz ki okuyan koşabilsin. Çünkü görüm belirlenmiş bir zaman içindir.' Habakkuk 2:2.

Konu üzerinde biraz tartışıldıktan sonra, buna benzer üç yüz tanesinin taşbaskı ile basılmasına oybirliğiyle karar verildi; bu da kısa sürede gerçekleştirildi. Bunlara '43 çizelgeleri' denildi. Bu

çok önemli bir konferanstı. Joseph Bates'in Otobiyografisi, 263.

“İkinci Geliş vaizleri ile yayımlarının, ‘asli iman’ üzerinde durdukları sıradaki müşterek tanıklığı şuydu: tablonun yayımlanması Habakkuk 2:2, 3’ün bir yerine geliyordu. Eğer tablo peygamberlik konusu idiyse (ve bunu inkâr edenler asli imanı terk ederler), o hâlde 2300 günün başlangıcı olarak tarih alınması gereken yılın MÖ 457 olduğu sonucu çıkar. ‘Görüm’ün ‘gecikmesi’ ya da bir gecikme zamanının bulunması için, 1843’ün ilk yayımlanmış vakit olması gerekiyordu; bu zaman zarfında bakireler topluluğu, Gece Yarısı Feryadı ile uyandırılmalarından hemen önce, zamanın büyük konusu üzerinde uyuklayıp uyuyacaktı.” James White, Second Advent Review and Sabbath Herald, Cilt I, Sayı 2.

"Şimdi tarihimiz gösteriyor ki, William Miller’in kullandığı aynı kronolojik çizelgeleri temel olarak öğreten yüzlerce kişi vardı; hepsi aynı kalıptandı. O zaman mesajın birliği vardı; hepsi tek bir tema etrafında birleşmişti: Rab İsa’nın belirli bir zamanda, 1844’te gelişi." Joseph Bates, Erken SDA Broşürleri, 17.

1843 ve 1850 tablolarının, 11 Eylül 2001’in hemen sonrasındaki dönemde yeniden basılması, tıpkı 1842’de 1843 tablosunun yayımlanması gibi, Habakkuk kitabının ikinci bölümünün yerine gelmesiydi. Tabloların hazırlanması, Habakkuk kitabının ikinci bölümündeki anlatının bir parçasıdır ve bunun olması gerekiyordu. 11 Eylül 2001’de, Yeremya’nın “eski yollarına” geri dönme reddeden o Laodikyalı Adventistler tarafından 1863’teki isyan bir kez daha tekrarlandı.

“Düşman, erkek ve kız kardeşlerimizin zihinlerini, bu son günlerde ayakta duracak bir halkı hazırlama işinden saptırmaya çalışmaktadır. Onun safsatmaları, zihinleri vaktin tehlikelerinden ve görevlerinden uzaklaştırmak üzere tasarlanmıştır. Mesih’in, halkına vermesi için Yuhanna’ya gökten getirdiği ışığı pek az değerli sayarlar. Önümüzde hemen beliren sahnelerin, özel bir dikkat görmeye yetecek önemde olmadığını öğretirler. Gök kökenli gerçeği etkisiz kılar ve Tanrı’nın halkını geçmişteki tecrübelerinden yoksun bırakır, onların yerine sahte bir bilim verirler. ‘RAB şöyle diyor: Yollarda durun, bakın, eski patikaları sorun; iyi yolun nerede olduğunu sorun ve onda yürüyün.’ [Yeremya 6:16.]”

Hiç kimse imanımızın temellerini söküp atmaya kalkışmasın—işimizin başlangıcında, Söz’ün dua ederek incelenmesi ve vahiy aracılığıyla atılmış olan temelleri. Bu temeller üzerine elli yılı aşkın süredir inşa ediyoruz. Bazıları yeni bir yol bulduklarını, atılmış olandan daha sağlam bir temel atabileceklerini sanabilir; ama bu büyük bir aldatmadır. "Kimse, atılmış olandan başka bir temel atamaz." [1. Korintliler 3:11.] Geçmişte, birçokları yeni bir iman kurmaya, yeni ilkeler tesis etmeye girişti; ama yapıları ne kadar ayakta kaldı? Çok geçmeden yıkıldı; çünkü Kaya üzerine kurulmamıştı. Testimonies, cilt 8, 296, 297.

Yeremya, “eski yollarda” yürümekle “rahat”ı bulmanın aynı şey olduğunu ve bu “rahat”ın “son yağmur” olduğunu belirtir; bu da New York kentinin büyük binaları yıkıldığında, milletler 11 Eylül 2001’de öfkelenildiğinde başladı. O zaman mesajı yiyenler, “görümü yaz, açıkça yaz”makla görevlendirilen Habakkuk’un bekçileri oldular. Yeremya, “rahat”ın, yani “son yağmur”un zamanı sırasında aynı bekçileri tanımlar.

RAB şöyle diyor: Yollar üzerinde durun, bakın, eski patikaları sorun; iyi yolun nerede olduğunu araştırın ve onda yürüyün; o zaman canlarınız için huzur bulacaksınız. Fakat onlar, “Orada yürümeyeceğiz” dediler. Ayrıca üzerinize gözcüler koydum ve, “Boru sesini dinleysin” dedim. Fakat onlar, “Dinlemeyeceğiz” dediler. Yeremya 6:16, 17.

Çalmaları gereken borazan, Millerci hareketin tarihinde ikinci felaketin altıncı borazanıdır; son günlerde ise üçüncü felaketin yedinci borazanıdır. Habakkuk’un bekçileri, ki bunlar Yeremya’nın bekçileridir, 1888’deki isyanda reddedilmiş bir uyarı mesajını duyururlar. 1888’de reddedilen altıncı borazan, Laodikya’ya yönelik mesajdı.

A. T. Jones ve E. J. Waggoner’in bize verdiği mesaj, Tanrı’nın Laodikya kilisesine mesajıdır ve gerçeğe inandığını iddia edip de Tanrı’nın verdiği ışığı başkalarına yansıtmayan herkesin vay haline. 1888 Materyalleri, 1053.

1888'in yedinci borazan mesajı, ilk kez 1856'da Laodikya'ya duyuruldu ve ardından Laodikya mesajı, "yedi vakit" in giderek artan ışığı bağlamında ele alındı. 11 Eylül 2001'de, Yeremya'nın eski yollarına dönme ve son yağmur mesajını almak amacıyla bu yollarda yürüme çağrısı, Laodikya'ya yönelik mesaj olarak temsil edilen yedinci borazan uyarı mesajını ve temellerin simgesi olan "yedi vakit" i içeriyordu.

Pavlus’un yazılarında söz edilen güçlü aldanışı ortaya çıkararak ve kehanet tarafından belirlenen “yalan”, kadın peygamberin ölümünden on altı yıl sonra, 1931’de Laodikya Adventizminin üçüncü kuşağına sokuldu. Üçüncü kuşağa gelen bu “yalan”, peygamberliğe göre “Tammuz için ağlayan kadınlar” olarak temsil edilen döneme yerleştirilir ve bu nedenle sahte geç yağmur mesajıyla ilişkilendirilir.

"Yalan"ın nasıl yaygınlaştırıldığına ilişkin ayrıntılar anlaşılmalıdır; son zaman peygamberliğinde "yalan"ın rolü de anlaşılmalıdır. Yüz kırk dört binin mühürlenmesi dönemi olan son yağmur zamanında Kudüs’ü yöneten alaycı adamlar, Hezekiel kitabının sekizinci bölümünde "Tammuz için ağlayan kadınlar"la temsil edildiği üzere, Adventizmin üçüncü kuşağında sahte bir son yağmur mesajı oluşturdular. Bu sahte son yağmur mesajı, Hezekiel tarafından ayrıca sahte bir temel, sahte bir koruma duvarı ve sahte bir barış ve güvenlik mesajı olarak da temsil edilir.

Boş bir görünüm görmediniz mi? “Rab söylüyor” diyerek yalan bir kehanet söylemediniz mi? Oysa ben konuşmadım. Bu nedenle Rab Tanrı şöyle diyor: Boş sözler söylediğiniz ve yalanlar gördüğünüz için, işte size karşıyım, diyor Rab Tanrı. Boş şeyler gören ve yalan kehanette bulunan peygamberlerin üzerine elimi koyacağım: Halkımın topluluğunda bulunmayacaklar, İsrail halkının kaydına yazılmayacaklar, İsrail ülkesine de girmeyecekler; ve benim Rab Tanrı olduğumu bileceksiniz. Çünkü onlar halkımı, “Esenlik!” diyerek aldattılar; oysa esenlik yoktu; biri bir duvar ördü, bakın başkaları da onu dayanıksız siva ile sıvadı. Onu dayanıksız siva ile sıvayanlara de ki: Yıkılacak; sel gibi bir sağanak olacak; ey iri dolu taneleri, siz de düşeceksiniz; ve fırtınalı bir rüzgar onu parçalayıp geçecek. İşte, duvar yıkıldığında size, “Onu sıvadığınız siva nerede?” denilmeyecek mi? Bunun için Rab Tanrı şöyle diyor: Gazabımla onu fırtınalı bir rüzgarla yaracağım; gazabımda sel gibi bir sağanak yağdıracağım ve gazabımla onu tüketmek için iri dolu taneleri yağdıracağım. Böylece dayanıksız siva ile sıvadığınız duvarı

yıkacağım ve onu yere indireceğim; temeli açığa çıkacak, yıkılacak ve siz onun ortasında yok olup gideceksiniz; ve benim Rab olduğumu bileceksiniz. Böylece gazabımı duvar üzerinde ve onu dayanıksız siva ile sıvayanların üzerinde tamamlayacağım ve size, “Duvar artık yok, onu sıvayanlar da yok,” diyeceğim; yani Yeruşalim hakkında peygamberlik eden ve onun için esenlik görülerini gören (oysa esenlik yok) İsrail’in peygamberleri, diyor Rab Tanrı. Hezekiel 13:7-16.

Yeşaya'nın 28. ve 29. bölümlerinde Kudüs'teki alaycı adamların altına sığındıkları yalan ve sahtekârlık, sonunda "taşkın kamçı" tarafından yargılanır ve yok edilir.

Adaleti ölçü çizgisi, doğruluğu çekül yapacağım; dolu yalanların sığınağını süpürüp götüreceğim, sular gizlenme yerini basacak. Ölümle yaptığınız antlaşma geçersiz kılınacak, ölümler diyarıyla yaptığınız anlaşma ayakta durmayacak; taşkın kırbaç geçip gittiğinde, onun tarafından çiğnenip ezileceksiniz. Yeşaya 28:17, 18.

Yeşaya'nın "silip süpüren kıranı", Hezekiel'in "sel gibi sağanağı"dır; bu, "boş bir görünüm" sunup "Rab söyledi" diyerek "yalan kehanette bulunanların" üzerine, "oysa" Rab "konuşmamış"ken, getirilir. "İhtiyarların" altına sığındığı "yalan", Rab'bin söylemiş olduğunu iddia ettikleri bir şey olarak tasvir edilir; dolayısıyla bu, Tanrı'nın Sözü hakkında bir "yalan"dır. Ya Tanrı'nın Sözünden bir öğretiyi yanlış olarak nitelemişlerdir ya da Kutsal Kitap'taki bir öğreti konusunda Tanrı'nın anlayışlarını Tanrı'nın yönlendirdiğini (Tanrı'nın konuştuğunu) hatalı biçimde iddia etmişlerdir.

1931'de ortaya çıkan “yalan”, Sister White’ın Daniel kitabındaki “the daily” konusunda yanlış görüşü onayladığı iddiasıydı. “The daily”nin Mesih’in tapınak hizmetini temsil ettiği yönündeki yanlış görüş, 1910’da Ellen White’ın A. G. Daniells’e, onun ve Prescott’un “the daily”nin Mesih’in tapınak hizmetini temsil ettiği yönündeki görüşünün aslında doğru olduğunu bildirdiğini iddia eden bir “yalana” dayandırılmıştı; oysa bu, onun aksini belirten doğrudan yazılı ifadeleriyle çelişiyordu.

O dönemde (1931) Laodikya Adventizmi içinde yerleşik hale getirilen “günlük” hakkındaki yanlış görüş, Hezekiel tarafından “barış ve güvenlik” olarak tanımlanan bir mesajı inşa etmek için kullanılan teolojik temel haline geldi. Sahte temeli ayakta tutmak için kullanılan çeşitli argümanlar, Miller’in rüyasında gördüğü çeşitli sahte madeni paralar ve mücevherlerdir. Rüyasının sonunda asıl mücevherleri taklitler ve çerçöp ile tamamen örtülür; ve o çerçöp ile sahte mücevherler ve paralar, “günlük”ün Mesih’in tapınak hizmetini temsil ettiği yönündeki temel hataları üzerine kurulmuş mesajı temsil eder.

Ezekiel’in pasajında, moloz ve sahte mücevherler, “fırtınalı rüzgâr”ın ya da “taşkın sağanak”ın baskısı altında ayakta duramayacak kadar zayıf bir harçla yapılmış bir “duvar” olarak temsil edilir.

Yeroboam’ı azarlayan, Yahuda’dan gelen itaatsiz peygamber, sonunda bir "eşek" ile bir "aslan" arasında öldü. Aslan Babil’i, eşek İslam’ı temsil eder. Laodikya Adventizmi’nin göremediği ve itaatsiz peygamberin ölümüyle temsil edilen iki doktrin, papalığın mesajı (aslan) ve üçüncü "Vay"daki İslam’ın mesajıdır (eşek).

Hezekiel'in "fırtınalı rüzgarı", Yeşaya'nın yirmi yedinci bölümdeki "doğu rüzgarının günü"nde geçen "durdurulan sert rüzgar"ı simgeler. Hezekiel'in "fırtınalı rüzgarı" ayrıca, Tanrı'nın kulları mühürlenene kadar tutulan, Vahiy'in yedinci bölümündeki "dört rüzgar"dır. Hezekiel'in "fırtınalı rüzgarı", otuz yedinci bölümdeki "dört rüzgar"dan gelen ve ölü, kuru kemikleri güçlü bir ordu olarak hayata döndüren mesajdır. Hezekiel'in, dayanıksız harçla yapılmış "duvar"ı yıkan "fırtınalı rüzgarı", üçüncü Vay'ın geç yağmur mesajıdır.

Hezekiel'in "çoşkun sağanağı" papalığın bir simgesidir; daha da özeli, Amerika Birleşik Devletleri'nde yakında yürürlüğe girecek Pazar yasasıyla başlayan Pazar yasası krizi döneminin simgesidir. Eşek ile aslanın arasında ölen Yahuda'dan gelen itaatsiz peygamber, eşeğin gelişi (üçüncü "vay") olan 11 Eylül 2001 ile yakında yürürlüğe girecek Pazar yasası (aslan) arasındaki dönemde gerçekleşen Laodikya Adventizmi'nin ölümünü temsil ediyordu. Laodikya Adventizmi'nin ölümü, ulusların öfkelenildiği fakat 11 Eylül 2001'de dizginlendiği zamanda başlayan ve yakında yürürlüğe girecek Pazar yasasında sonuçlanan yüz kırk dört binin mühürlenmesi sırasında gerçekleşir. Onların ölümü, itaatsiz peygamberin ortaya koyduğu gibi, kendilerine doğrudan hiçbir zaman "alaycıların meclisine" geri dönmeleri bildirilmiş olmasına rağmen, dinden dönmüş Protestanlığın metodolojisine geri dönmüş olmalarından kaynaklanır.

Ölümleri, yüz kırk dört binin mühürlenmesi tarihinin bir parçası olarak gerçekleşir. Tanrı'nın halkı mühürlenir mühürlenmez, yok edici melekler işlerine başlarlar. 11 Eylül 2001'den, yakında gelecek Pazar yasasına kadar, dirilerin yargısı Tanrı'nın kilisesinde gerçekleştirilir; çünkü yargı Yerusolim'de başlar ve halkın koruyucuları olması gereken, ama dört nesil boyunca sorumluluklarını terk etmiş olan ihtiyarlarla başlar. O dönemde mührü alanlar, uluslar için kaldırılan sancak olurlar. Yakında gelecek Pazar yasasından önce mühürlenirler, çünkü Tanrı'nın diğer sürüsünün uyarılabilesinin tek yolu, Pazar yasası krizi sırasında Tanrı'nın mührüne sahip erkek ve kadınları görmeleridir.

"Kutsal Ruh'un işi, dünyayı günah, doğruluk ve yargı konusunda ikna etmektir. Dünya ancak, gerçeğe iman edenlerin gerçek aracılığıyla kutsanmış olduklarını, yüce ve kutsal ilkeler doğrultusunda hareket ettiklerini, Tanrı'nın buyruklarını tutanlarla onları ayakları altında çiğneyenler arasındaki ayırım çizgisini yüksek ve yüce bir anlamda ortaya koyduklarını görerek uyarılabilir. Ruh'un kutsallaştırması, Tanrı'nın mührüne sahip olanlarla sahte bir dinlenme gününü tutanlar arasındaki farklı belirgin kılar. Deneme zamanı geldiğinde, canavarın damgasının ne olduğu açıkça gösterilecektir. Bu, Pazar gününü tutmaktır. Gerçeği işittikten sonra bu günü kutsal saymaya devam edenler, vakitleri ve yasaları değiştirmeyi tasarlayan günah adamının imzasını taşırlar." Bible Training School, 1 Aralık 1903.

Laodikya Adventizminin ölümü, 11 Eylül 2001'de çiselemeye başlayan ve yakında yürürlüğe girecek Pazar yasasında Tanrı, sonsuzluğa mühürlenmiş bir halkı kurup onu bir sancak olarak yükselttiğinde ölçsüzce dökülecek olan son yağmurun tarihi boyunca tamamlanır.

O zaman diliminde, Laodikya Adventizmi içinde canavarın işaretini almaya hazırlanan ve alacak olanlar, Hezekiel'in sekizinci bölümünde güneşe secde eden yirmi beş adam tarafından temsil edilmektedir. Onlar, o dönemde gerçek bekçiler tarafından ilan edilmekte olan gerçek geç yağmur mesajının bir sahtesini temsil eden, Hezekiel'deki sahte "esenlik ve güvenlik" mesajını kabul

edenlerdir. O sahte geç yağmur mesajının temeli, Daniel kitabındaki “sürekli” ifadesinin Mesih’in bir simgesi olduğu yönündeki tanımlamadır; oysa gerçekte Şeytan’ın bir simgesidir. Bu sahte temel inanç, “Yeruşalim halkına hükmeden alaycı adamların” dayanıksız duvarlarını inşa etmek için başvurdukları öğretilerdir.

1931’de, “the daily”nin Mesih’in bir sembolü olarak tanımlanması bir “yalan”la ortaya kondu. O andan itibaren sahte madeni paralar ve mücevherlerden oluşan harçlanmamış bir duvar dikildi. Bu “duvar”, O’nun zeminini iyice arındırmak için kir fırçasıyla gelen adam geldiğinde yıkılmaya mahkûmdur. Bu arındırma, “fırtınalı rüzgâr” (11 Eylül 2001’in eşeği) ile “taşkın sağanaklar” (yakında gelecek Pazar yasasının aslanı) arasındaki tarihin peygamberî döneminde gerçekleşir. O tarihte itaatsiz peygamber öldürülür ve Bethel’in sahte peygamberinin mezarına gömülür. Sister White, peygamberliğin “duvarı”nı Tanrı’nın yasası olarak tanımlar.

Burada peygamber, hakikat ve doğruluktan genel bir sapmanın yaşandığı bir zamanda, Tanrı’nın krallığının temelini oluşturan ilkeleri yeniden tesis etmeye çalışan bir halkı tasvir ediyor. Onlar, Tanrı’nın yasasında açılmış gediği onaranlardır—O’nun, seçtiklerini korumak için etraflarına yerleştirdiği duvar—ve bu yasanın adalet, hakikat ve saflıkla ilgili buyruklarına itaat, onların daimi güvencesi olacaktır.

"Yanlış anlaşılmaya yer bırakmayan sözlerle peygamber, duvarı ören bu geriye kalan halkın özel görevini belirtir. 'Eğer Sebt Günü'nden ayağını çekersen, kutsal günümde kendi keyfini yapmaktan vazgeçersen; Sebt Günü'nü bir sevinç, Rab'bin kutsalı, şerefli diye adlandırır; ve kendi yollarını yapmayarak, kendi zevkini aramayarak, kendi sözlerini söylemeyerek O'nu onurlandırırsan; o zaman Rab'de zevk bulacaksın; ve seni yeryüzünün yüksek yerlerinde dolaştıracağım ve seni baban Yakup'un mirasıyla besleyeceğim; çünkü bunu Rab'bin ağzı söyledi.' Yeşaya 58:13, 14." Peygamberler ve Krallar, 678.

Adventizmin dördüncü neslinin başlangıcı, tıpkı üçüncü neslin başlangıcında olduğu gibi, bir kitabın yayımlanmasıyla işaretlenir. Üçüncü nesil, W. W. Prescott’un The Doctrine of Christ adlı kitabının yayımlanmasıyla başladı ve o nesil Questions on Doctrine’ın yayımlanmasıyla sona erdi. The Doctrine of Christ, kasıtlı olarak Millerci peygamberlik mesajından yoksun bir müjde sundu. Questions on Doctrine, Mesih tarafından gerçekleştirilen kutsallaştırma işini reddeden bir müjde sundu. The Doctrine of Christ, peygamberlik tarihinin (chazon) görünümünün ışığını ortadan kaldırdı ve Questions on Doctrine, Mesih’in “appearance” (Mareh) görünümünün ışığını ortadan kaldırdı.

O iki kitap arasındaki dönemde, "Tammuz için ağlayan kadınlar" ile temsil edilen sahte geç yağmur mesajı geliştirildi. Tam da o tarihsel dönemde "1931 yalanı" öne çıkarıldı. O üçüncü nesil (iğrençlik) ayrıca üçüncü kilise olan Bergama'nın taviziyle temsil edilir. Üçüncü kilisedeki tavizin sembolü, teoloji ve tıp için kurallar dayatan dünyevi kurumlardan akreditasyon arayışını tanımlar. Gerçeğe taviz verilmesi üçüncü nesilde gerçekleşti; buna, bozulmuş elyazmalarından çevrilmiş Kutsal Kitapların kullanımının başlatılması ve buna vurgu yapılması da dahildi.

1957’de, Questions on Doctrine adlı kitap, müjdenin temel gerçeğinden vazgeçişini temsil ediyordu. O gerçek şudur: İsa bizi "günahtan" kurtarmak için öldü, ama bizi "günahın içinde" kurtarmak için ölmedi. Bir insanın Tanrı’nın Sözü’ne itaat edemeyeceği yönündeki Katolik ve dinden dönmüş

Protestan öğretisi, Şeytan'ın ebedî iddiasıdır. Şeytan "sen kesinlikle ölmeyeceksin" dese bile insan, Tanrı'nın Sözü'ne itaat edebilir ve etmelidir. İnsanların günahı yenemeyeceği ve bu nedenle İsa ikinci gelişi sırasında onları sihirli bir şekilde itaatkâr robotlara dönüştürüncüye kadar Tanrı'nın yasasına itaat edemeyecekleri yönündeki yoldan çıkmış ve dinden dönmüş Protestan görüşü, Questions on Doctrine kitabının öğretilerine dahil edildi.

1957'de Laodikya Adventizminin dördüncü kuşağı başladı ve onun sıvasız duvarı (yasa) yerleşmişti; böylece, yüz kırk dört binin mühürlenme zamanının sonunda yirmi beş yaşlı adamın güneşe secde etmesine izin verecek mantık sağlanmış oldu. Tanrı'nın yasasına uymanın imkânsız olduğu inancı olan o sıvasız duvar, Kilise ile Devlet arasındaki ayrımın "duvarı" yakında çıkacak Pazar yasasıyla kaldırıldığında süpürülüp gider. Pazar yasası coşup taşan sağanaklardır; ya da Yeşaya'nın ifade ettiği gibi, süpürüp götüren bir kamçıdır; ve o sel, Amerika Birleşik Devletleri'nde yakında çıkacak Pazar yasasıyla başlar.

ABD'de Pazar yasası çıktığında, düşman (Papa) "bir sel gibi" gelir (taşkın bela) ve işte o zaman ona karşı "sancak" kaldırılır. İşte o zaman, Laodikya Adventizmi'nin "günlük"ün yanlış uygulandığı üzerine inşa ettiği "harçsız duvar" süpürülüp atılır.

Yaptıklarına göre, onlara karşılık verecek: hasımlarına öfke, düşmanlarına ceza; adalara da karşılık verecek. Böylece batıdan Rab'bin adından, güneşin doğduğu yerden de yüceliğinden korkacaklar. Düşman sel gibi geldiğinde, Rab'bin Ruhuna ona karşı bir sancak kaldıracak. Ve Kurtarıcı Siyon'a, Yakup soyunda suçtan dönenlerin yanına gelecek, diyor Rab. Bense, onlarla yaptığım antlaşma budur, diyor Rab: Senin üzerinde olan Ruhum ve ağzına koyduğum sözlerim, ağzından da, soyunun ağzından da, soyunun soyunun ağzından da ayrılmayacak, diyor Rab, bundan böyle ve sonsuza dek. Kalk, parıl; çünkü ışığın geldi ve Rab'bin yüceliği üzerine doğdu. Çünkü işte, karanlık yeryüzünü, zifiri karanlık da halkları örtecek; ama Rab senin üzerine doğacak ve yüceliği üzerinde görünecek. Uluslar ışığına, krallar da doğuşunun parlaklığına gelecekler. Yeşaya 59:18-60:3.

Uluslar, Tanrı'nın görkemi halkının üzerindeyken ışığa gelir; bu da düşman sel gibi bastırıldığında gerçekleşir. O düşman geldiğinde Tanrı ona karşı bir sancak (bayrak) kaldırır. Ulusların karşılık verdiği o insanların üzerindeki Rab'bin görkemi O'nun karakteridir ve O'nun karakteri günah işlemez. Erkek ve kadınların günahı yenemeyeceğini öğreten bu, sahte bir "barış ve güvenlik" mesajıdır. O mesaj, 11 Eylül 2001'de gelen gerçek Geç Yağmur mesajının zamanı sırasında ilan edilen sahte bir Geç Yağmur mesajıdır. Bu sahte mesaj, Tanrı'nın yasasına ilişkin sahte bir mesajdır; bu yasa "duvardır". Bu sahte öğreti, Laodikya Adventizmi'nin dördüncü ve son kuşağının gelişini işaret etmiş olan Questions on Doctrine adlı kitapta temsil edilir.

11 Eylül 2001'de, Laodikya Adventizmi'nin dört isyanı, babalarının günahlarıyla o son nesli sınamak için geldi. O tarihte Tanrı, Miller'in mücevherleri olarak temsil edilen temel mesajı anlayıp kabul edebilsinler diye, halkına Yeremya'nın eski yollarına dönmelerini buyurdu. Bunu yaparlarsa, Yeremya'nın "dinlenme" diye adlandırdığı geç yağmuru bulacaklardı. Eski yollara dönme çağrısı, 1863'teki isyana yol açan sınavın bir tekrarıydı.

11 Eylül 2001'de, Yeşaya'nın "doğudan esen sert rüzgârın günü" olarak adlandırdığı günde, "bağın ezgisi", Vahiy Kitabı 14:3 ve 15:3'te Musa'nın ve Kuzu'nun ezgisini söyleyenler tarafından söylenmeliydi. Bu ezgi, o sırada Tanrı'nın, bağının amaçlanan meyvelerini verecek erkek ve kadınlara bağını vermekte olduğu için, önceki seçilmiş halkın artık bir kenara bırakıldığını bildiren Laodikya mesajıdır. Bu bağ mesajı, Laodikya'ya yönelik mesajdır; 1888'deki isyan sırasında Jones ve Waggoner tarafından sunulan mesaj da buydu.

11 Eylül 2001'de geç yağmur başladı ve Habakkuk'un ikinci bölümündeki tartışmada, iki tablonun mesajını sunan bir kesim tanımlanır; çünkü onlar Yeremya'nın eski yollarına dönmüşlerdi ve Yeşaya'nın, yöntemi "satır üzerine satır" olanların üzerine getirildiğini belirttiği "dinlenme ve ferahlama"yı alıyorlardı. Dahil oldukları tartışma, "Tammuz için ağlayan kadınlar"la temsil edilen sahte bir geç yağmur mesajına karşıydı; bu mesaj, uyuyan Laodikya halkını bir barış ve güvenlik mesajıyla cesaretlendiriyordu.

Barış ve güvenlik mesajı, erkek ve kadınların günah işlememelerinin imkânsız olduğunu iddia eder ve bu nedenle Tanrı onları yalnızca günahlarının "içinde" aklayabilir ve aklayacaktır. Alaycı kimseler, kendi barış ve güvenlik mesajlarının Jones ve Waggoner'ın sunduğu imanla aklanma mesajının gerçek olanı olduğunu iddia ederler, ama Tanrı kimi aklarsa onu ayrıca kutsallaştırdığı gerçeğini göz ardı eder; çünkü Tanrı insanları günahlarının içinde kurtarmak için değil, günahlarından kurtarmak için öldü.

11 Eylül 2001, yüz kırk dört binin mühürlenmesi döneminin başlangıcını işaret etti; bu dönem, kilisede ve ülkede işlenen iğrençlikler yüzünden iç çekip ağlayanlarla temsil edilen bir sınıfın Tanrı'nın mührünü almasıyla ve üçüncü meleğin son görevinin yerine getirildiği tapınağa sırtını dönmüş ve güneşe tapınan başka bir sınıfla sona erer. Milleritlerin tarihi, üçüncü meleğin hareketinin tarihini gözler önüne serer ve böylece doruk noktası, son yağmur mesajıyla ve onu yemeyi seçenlerde ortaya çıkardığı deneyimle ilgilidir.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Önceden oluşmuş kanaatlerden vazgeçmeye ve bu gerçeği kabul etmeye isteksizlik, Minneapolis'te Kardeşler Waggoner ve Jones aracılığıyla iletilen Rab'bin mesajına karşı sergilenen muhalefetin büyük bir bölümünün temelinde yatıyordu. Şeytan, bu muhalefeti kışkırtarak, Tanrı'nın onlara vermeyi arzuladığı Kutsal Ruh'un özel gücünü büyük ölçüde halkımızdan uzak tutmayı başardı. Düşman, Pentekost gününden sonra havarilerin ilan ettiği gibi, gerçeği dünyaya taşımada onların sahip olabilecekleri o etkinliği elde etmelerini engelledi. Görkemiyle bütün yeryüzünü aydınlatacak olan ışığa karşı direnildi ve kendi kardeşlerimizin eylemleriyle bu ışık büyük ölçüde dünyadan uzak tutuldu. Seçilmiş Mesajlar, kitap 1, 235.